Dinsdag 5 Februari 1946 DAGBLAD 63ste Jaargang No. 14728

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit dagblad verschijnt dagelijks, behalve 's Zondags; abonnementsprijs Bonaire en Curaçao 2 gld.; Aruba 2,50 gld.; Bovenwinden, Suriname 2,50 gld.; en het buitenland 3 gld.

Hoofdredacteur: Dr. Joh. Hartog
telef. 1858; Postbus 80, Willemstad.
Redactie-adres Consciëntiesteeg 27.

Uitgeetster en Administratie: Paulus-drukkerij, Consciëntiesteeg 29, telefoon 1550; Postbus 80, Willemstad N.W.I.
Voor Aruba: J. E. Croes, Postbus 14, Oranjestad; tel. 38.

Meerderheid in Veiligheidsraad steunt Groot Britannie.

Gewijzigd standpunt van Visjinsky brengt geen oplossing.

Syrië en Libanon eisen thans terugtrekking Britse en Franse troepen uit Levant.

DE RUSSISCHE AANKLACHT TEGEN ENGELAND.

De Veiligheidsraad der Verenigde Landen, welke geschokt is door onenigheid gaat een critiek stadium tegemoet wanneer de veto-macht in het geding komt in het dispuut over Hellas. De elf landen die deel uitmaken van de Veiligheidsraad zullen hedenavond om 20.30 uur G.M.T. formeel moeten beslissen: 1) of er enige rechtvaardiging is in de Russische beschuldigingen dat de Britse troepen in Hellas de wereldvrede bedreigen, 2) of Rusland zijn veto-macht kan gebruiken om de Raad te beletten de Britten van de aanklacht te ontlasten. De Verenigde Staten, Polen, Australië, Egypte, China, Frankrijk en Nederland deelden gisteravond in felle debatten aan de Raad mede, dat de Russische beweringen ongegrond zijn.

Visjinky's aanklacht.

Visjinsky, die het eerst het woord voerde in de vergadering beschuldigde Bevin ervan Vrijdag een „tendentieuze en volkomen valse" verklaring te hebben afgelegd over de Helleense quaestie. „Ik zal met feiten aantonen, dat Bevins verklaring volgens welke de Russische afvaardiging het probleem van Hellas als een tegenaanval aansnijdt telkenmale wanneer Bulgarije, Roemenië en andere zaken worden besproken, tendentieus is en volkomen vals. Er kon niets ergers zijn gezegd dan Bevins bewering van Vrijdag, dat de propaganda uit Moskou een gevaar oplevert voor de vrede van de wereld". Visjinky zeide, dat op de conferentie van Potsdam Molotov een Sovjet-memorandum indiende, welke de volgende twee punten omvatte:

1) dat de Geallieerden normale betrekkingen vestigen met Bulgarije, Finland, Hongarije en Roemenië en 2) dat den Helleensen Regent wordt opgedragen een „waarlijk democratisch regime" te vestigen in zijn land. „Dit memorandum is het dat Bevin een tegenaanval op Groot Britannië noemt. Bevin beschouwt dit als een troef. Ik voel er niets voor om met dit dobbelen voort te gaan, doch ik wil eraan toevoegen dat de troef van Bevin niet gelijkt op een troef doch op een slechte truc."

Dit veroorzaakte gelach.

Visjinky ging voort: „Denkt hij (Bevin) dat zijn verklaring strookt met wat hij zeide over de vriendschap tussen de twee landen (Rusland en Groot Britannië)? Toen wij deze woorden hoorden... voelde de gehele Sovjet-afvaardiging de koude adem van het onzalige verleden. Wij moesten onwillekeurig terugdenken aan de donkere schaduwen welke niet hebben gewerkt voor goede, doch voor slechte betrekkingen tussen de twee landen." Visjinky zeide, dat Bevin „niet aarzelde om den communisten alle blaam te geven" voor wat er in Hellas gebeurt en hoewel Visjinky hen niet wilde verdedigen zou hij gaarne dit punt willen aanroepen.

„Zij kunnen zich zelf verdedigen", zeide hij. Hij las voor uit een redevoering, die — naar hij zeide — een jaar geleden in het Parlement werd gehouden door het Labourlid Seymour Cocks om aan te tonen dat de ELAS, de Helleense verzetsgroep, „tien Duitse divisies in toom had gehouden" met wapenen die door het Verenigde Koninkrijk waren geleverd en verder zeer doeltreffend hadden gevochten. „Bevin sprak van pogingen van een Helleense minderheid om de macht te grijpen, doch het is geen minderheid — het is het Griekse volk zelve."

Visjinky zeide, dat Lord Curzon in 1921 Moskou ervan beschuldigde anti-Britse propaganda te maken, doch „het gehele complot mislukte."

In 1926 en 1927 „volgde Austen Chamberlain Curzons voetspoor en zond een nota naar Moskou over de propaganda tegen Groot Britannië.

Die beschuldigingen tegen de Russische regering vielen luidruchtig in elkaar doch er zijn nog sporen van overgebleven... diepe ernstige sporen.

Bevin spreekt van propaganda uit Moskou wanneer hij onze vriendschappelijke waarschuwing hoort over de toestand in Hellas — wanneer wij spreken van een onmenselijk terroristisch regime en de avonturen in Hellas. Wanneer wij zeggen dat de Britse strijdkrachten in Hellas gebruikt worden door de meest reactionnaire elementen tegen het Griekse volk en al de Verenigde Landen, Groot Britannië inbegrepen, wordt het propaganda genoemd.

En nu vraag ik Bevin of al deze Engelse verklaringen propaganda en tegenaanvallen van Moskou zijn?" Hij herinnerde eraan dat Bevin Vrijdag voor de Veiligheidsraad verklaarde, dat Groot Britannië een uitspraak van „ja of neen" wenst over de vraag of de Britse politiek in Hellas de vrede en veiligheid in gevaar brengt.

Visjinsky zeide te blijven bij zijn eis, dat de Britse troepen onmiddelijk uit Hellas worden teruggetrokken.

Terwijl hij sprak werkten Bevin en Stettinius aan een soort document. Zij maakten wijzigingen in de teyxt en Thanasus Aghides, de Helleense vertegenwoordiger, ontving een briefje dat hij langzaam las en vervolgens in zijn zak stopte.

Bevin antwoordt.

Het woord „leugen" werd voor het eerst gehoord in de Veiligheidsraad toen Bevin de Russische beschuldiging van de hand wees als zouden de Britse troepen in Hellas de rechtse machten aldaar beschermen.

Bevin zeide: „Visjinsky zegt dat onze troepen de rechtsen beschermen.

Ik logenstraf dat (I give lie to that). Ik ben niet onvriendschappelijk ten aanzien van Rusland", aldus Bevin die met kalme stem sprak.

„Ik verlang slechts een gelijke behandeling."

Bevin verklaarde, dat in de aanklacht welke door Rusland tegen Groot Britannië wordt aangebracht „de eer van mijn land en het Britse Gemenebest betrokken is". Hij ontkende nadrukkelijk, dat Groot Britannië de wereldvrede in gevaar brengt. Indien Visjinsky dat werkelijk geloofde dan behoorde Bevin niet in de Veiligheidsraad te zijn. „Deze beschuldiging heeft bitterheid veroorzaakt in de harten van het Britse volk omdat zij niet waar is." Bevin sprak 40 minuten lang en besloot met „Hebben ik, mijn regering en het Britse volk maatregelen getroffen in Hellas of elders om de vrede van Europa in gevaar te brengen? Ik wens daarop een antwoord. Ik verzoek u om ons vrij te spreken of ons als schuldig te brandmerken."

Verklaring van Helleensen afgevaardigde.

Ambassadeur Thanassis Aghides van Hellas herhaalde in een korte verklaring het standpunt van de Helleense regering, dat de Britse troepen zich in het land bevinden op uitnodiging van haar. „Wij willen vrienden zijn van het grote Russische volk", zeide hij tot de Raad. „Waarom beschouwt men ons als een gevaar voor de vrede? Wat wij willen is ons eigen huis zelf in orde brengen".

Stettinius steunt Bevin.

Stettinius die namens de Verenigde Staten sprak stelde voor, dat de Veiligheidsraad de Russische beschuldigingen tegen de Britten van de hand zou wijzen. Voor het eerst het woord voerend na geluisterd te hebben na de verhitte beweringen van Visjinsky en Bevin zeide Stettinius: „De regering der Verenigde Staten is van oordeel, dat er geen redelijke grond is voor de mening dat de aanwezigheid der Britse troepen in Hellas kan worden beschouwd als een toestand die de wereldvrede en veiligheid in gevraar kan brengen."

In feite was dit hetzelfde voorstel als van Bevin. Stettinius zeide; „Ik stel voor dat wij de regeringen van Groot Britannië, de Sovjet Unie en Hellas bedanken voor haar verklaringen en dat geen verdere maatregelen worden genomen." Door zulk een beslissing, zeide Stettinius, „berokkenen wij Groot Britannië geen schade. Het heeft de internationale vrede en veiligheid volgens mijn mening niet bedreigd."

Anderen steunen Engeland.

Na Stettinius zeide Georges Bidault van Frankrijk, dat zijn regering „het er niet mede eens is, dat de aanwezigheid der Britse troepen in Hellas een bedreiging is voor de vrede in de zin als waarin het Handvest der Verenigde Landen bedoelt." Hij zeide, dat de Veiligheidsraad de wens te kennen zou kunnen geven, dat de overgang van de oorlogs- naar de vredes orde worde bespoedigd.

Dr. Wellington Koo van China bekrachtigde Stettinius' voorstel dat de Veiligheidsraad het geval zou afwijzen.

Rusland wijzigde plotseling zijn standpunt.

Rusland wijzigde plotseling zijn standpunt en stemde in om de eisen voor een optreden van de Veiligheidsraad tegen de Britse troepen in Hellas in te trekken met de verstandhouding dat de Britten hen zo spoedig mogelijk terug zullen trekken.

Deze zet van Visjinsky, die kort tevoren een krachtige aanval had gedaan op de Britse politiek in Hellas, deed Bevin opspringen en uitroepen: „Ik wens geen verklaring over de terugtrekking der Britse troepen omdat Visjinsky niet zegt, dat de Britse troepen de vrede niet bedreigen. Aanvaardt Visjinsky dat?" Hij zeide wel het voorstel van Stettinius te willen aanvaarden, dat de Raad het geval gewoon naast zich zal leggen.

Wat betreft Visjinsky's voorstel zeide Bevin echter: „Werkelijk, ik ben niet zo dwaas daarvoor te vallen."

Bevin hernieuwde zijn eis, dat de Veiligheidsraad Groot Britannië een vrijbrief zal geven.

Zygmunt Modzelewski van Polen was het met Stettinius eens, dat de Britse troepen in Hellas de internationale vrede en veiligheid niet bedreigen, doch hij stelde voor om bij de verklaring van Stettinius nog te voegen, dat binnen redelijke tijd de Britse troepen uit Hellas zullen worden teruggetrokken.

Makin van Australië verklaarde ook dat er geen bedreiging is voor de internationale vrede en veiligheid. Evenals Stettinius wilde hij geen verdere maatregelen van de Veiligheidsraad.

De pogingen om tot een aanvaardbare verklaring te komen ontlokte ten slotte van Mambouh Riaz van Egypte het volgende voorstel:

„De Veiligheidsraad, na geluisterd te hebben naar de verklaringen der Russische, Britse en Helleense vertegenwoordigers merkt met tevredenheid de geest van openhartigheid en oprechtheid op, welke deze verklaringen heeft geanimeerd, een geest welke zeker heeft bijgedragen tot de handhaving van de vrede en goede verstandhouding tussen de landen.

Hoewel hij van oordeel is dat de aanwezigheid der Britse troepen in Hellas geen bedreiging vormt voor de internationale vrede en veiligheid neemt hij nota van de verklarng welke gedaan werd door den afgevaardigde van het Verenigde Koninkrijk, dat de Britse troepen uit Hellas zullen worden teruggetrokken zodra de redenen voor hun afwezigheid zijn verdwenen."

De raad werd hierna geschorst om de verklaring te laten copiëren zodat alle elf leden haar zouden kunnen overwegen. (Londen, (AP) 5.2).

Employeeás van de American Telephone and Telegraph Co. verlaten hun werkplaats in New York om mede te doen aan de telefoon staking over de gehele Verenigde Staten.

het nieuws van vandaag

Het is gisteren warm toegegaan in de Veiligheidsraad der Verenigde Landen, toen de ussisihe aanklacht tegen Groot Britannië met btrekking tot de aanwezigheid der Britse troepen in Hellas besproken werd. Visjinsky van Rusland hield een uitvoerig betoog waarin hij poogde aan te tonen, dat de Britten door hun optreden de wereldvrede bedreigen.

Bevin van Engeland logenstrafte deze beweringen evenwel, hoewel hij niet voortbouwde op zijn tegenbeschuldiging dat de propaganda uit Moskou het werkelijke gevaar vormt. Bevin ontkende, dat de Britse troepen in Hellas de rechtse froepen beschermen. De troepen bewaren er slechts de orde, zeide hij.

Stettinius, Bidault, Wellington Koo en verschillende anderen voerden hierna het woord om Groot Britannië te steunen. Ook Nederland deed dit, hoewel over de Nederlandse verklaring nog geen nadere biezonderheden werden verstrekt. Deze overmacht deed Visjinsky van Rusland evenwel beseffen, dat hij het zou verliezen. Dies trok hij zijn aanklacht in, onder verstandhouding dat de Britten hun troepen ten soedigste zouden terugtrekken. Bevin was echter hiervoor niet te vinden. Hij wilde den Rus zijn woorden geheel doen intrekken — dus geen bedreiging van de vrede door Groot Britannië. Visjinsky weigerde, zodat de Raad nog steeds met het geval zit. De vraag is nu of Rusland van zijn veto-macht gebruik kan maken om te voorkomen, dat zijn aanklacht op zij wordt gelegd. Hedenavond zal er over gedebatteerd worden.

De Veiligheidsraad krijgt intussen steeds meer problemen toegeschoven. Syrië en Libanon hebben de eis ingediend, dat de Britse en Franse troepen uit de Levant zullen worden teruggetrokken. Ongetwijfeld staan zij in deze eis sterker dan de Russen in de Helleense en Indische affaire, welke ook nog behandeld zal moeten worden. In Syrië en Libanon is de onrus niet zodanig dat er vreemde troepen moeten zijn, zij het dat er andere belangen op het spel staan.

DE ATOOMOORLOG.

Als de atoomoorlog ooit mocht komen zou de duikboot gelijk staan met de vliegtuigen van een moederschip als marinewapen van eerste orde. Dit is de gevolgtrekking, die men geneigd is te maken naar aanleiding van een reeks uitspraken van marine-zijde aangaande toekomstige plannen. Men gaat thans proeven nemen tegen een oorlogsschip bij de Bikini-atol in de Stille Oceaan. De onderzee-vloot wordt straks van beslissend belang en men hecht grote waarde aan het Noordamerikaans bezit van vroegere Japanse eilanden in de Stille Oceaan als vooruitgeschoven bases voor duikbootvloten (Washington, (AP) 5.2).

ARGENTINIË AANVAARDT BRETTON WOODS.

De regering van Argentinië heeft Bretton Woods aanvaard bij decreet van 21 Januari (Buenos Aires, (AP) 5.2).

Ons goede Eiland.

Er zijn de laatste weken dingen gebeurd, die de mensen tot nadenken stemmen. Dingen, die ons leven in Curaçao van nabij raken. Dingen, die het prestige van Curaçao naar buiten, met name naar Europees Nederland, bepalen.

De naam die Curaçao had en heeft is goed.

Veel meer dan vroeger hoort men in ons land over Curaçao spreken, zo schrijft men ons. Mede door de oprichting van een eigen Aneta-agentschap en een Gouvernementspersdienst is het contact tussen het moederland en de Curaçaose eilanden inniger geworden. Uit de kranten, die ons uit Nederland geworden, zien wij telkens dat berichten over Curaçao worden opgenomen. Ten tijde der verkiezingen verschenen in enkele bladen commentaren, hetgeen een biezonder feit is omdat de grootste Nederlandse krant nog niet de helft van een Curaçaose krant beslaat en dus met plaatsruimte moet worstelen. Zijn wij wel ingelicht, dan hebben enkele Nederlandse bladen, zoals Het Parool en De Gelderlander, Oost-Brabant *en misschien nog wel* meer eigen Curaçaose correspondenten.

Daar deze correspondenten uit geheel verschillende milieu's komen kan men verwachten, dat de voorlichting omtrent Curaçao zo veelzijdig mogelijk is. Voorlichting door één persoon is nimmer goed, daar objectiviteit meer theorie dan werkelijkheid is in het werkelijke leven.

Meer dan vroeger wordt dus bekend wat op Curaçao geschiedt. Voor de oorlog was het veelal zo, dat bepaalde groepen een soort agent hadden in een der Kamerleden. Was er iets, dan schreef men hem een particuliere brief, eenzijdig en subjectief zoals elke voorlichting van een groep uitgaande uit haar aard moet zijn, en dan sprak de man in de Kamer. Verschillende onzer lezers zullen zich in dit verband nog wel namen herinneren, alsook dat velen hiervan Curaçao nimmer gezien hadden en onze zo geheel eigen omstandigheden te veel door Nederlandse bril bekeken.

Dat is nu veranderd. Telegrafisch en per brief komt er nieuws uit Curaçao — van alle eilanden, wij herinneren ons een kort artikel in een der grootste dagbladen over de steunactie op Sint Eustatius in Europees Nederland. Het komt daar uit verschillende hoeken.

Bovendien tellen de millioenen die Curaçao aan de oorlogvoering heeft bijgedragen ook nog wel een woordje mede. Om de tienduizenden pakketten, die met gulle hand van hier naar Nederland verscheept worden en het leed aldaar verzachten, niet te vergeten.

Met waardering spreekt men over Curaçao. Honderden brieven, die men ons op deze Redactie heeft laten lezen, zouden hiervan kunnen getuigen.

De hartelijkheid, de dankbaarheid, de opgetogen vreugde die onze pakken in zo vele gezinnen brengen, doen ons goed en het deert ons niet dat een of andere nurks een brief schrijft, zoals die in het laatste nummer van de Democraat is afgedrukt en een aantijging vormt zowel voor den schrijver als de redactie die zulke dingen publiceert.

Men spreekt dus met waardering over ons „dushi Corsouw".

Geldt deze naam nog? Is het hier nog allemaal zo zoet en rustig? Of is de rust verstoord?

Curaçao, rustig en vreedzaam onder de vlag der Nederlanden, mocht zich verheugen! Vele landen liggen om ons heen. Die zien, betekent zich te verheugen Nederlander te zijn. Zich te verheugen in de blakende welstand van de Curaçaose eilanden.

Waar heeft men zulk onderwijs? Nergens op het gehele Westelijke halfrond is het analfabetisme zo laag als hier.

Wie het niet betalen kan wordt gratis door dokters en specialisten behandeld.

Men kan zich veilig gevoelen onder een betrouwbare ambtenarij.

Een gezond teken is het, dat de Nederlander steeds „kankert". Critiek op het bestuur is altijd een verschijnsel dat met democratie gepaard gaat. Alleen in dictaturen zwijgt men. Wat dit betreft kan men dus op Curaçao content zijn.

Zeker schuilt in veel critiek een kern van waarheid. Maar nogmaals: men mag dankbaar zijn Nederlander te zijn, omdat dit een ongerepte rechtsstaat garandeert: een ambtenarij die zich niet laat omkopen; een stabiliteit in de inrichting des land... een garantie dat binnen de perken der wet elkeen zijn wensen en meningen openbaar kan maken. Wat dit laatste betreft loopt men weliswaar de kans van représailles en wij hebben het idee dat door de kleine samenleving waarin wij huizen dit geen denkbeeldig gevaar is, maar ook hier geldt weer: dat de rechtsstaat blijft. Niemand behoeft bevreesd te zijn dat men omdat men het met dengeen die toevallig het laatste woord heeft, niet eens is, opgesloten wordt of gemarteld wordt, zoals elders gebeurt.

Er zijn dingen gebeurd, die ons tot nadenken stemmen.

Brengen zij de goede naam, die Curaçao heeft, niet in gevaar? Domme dingen, die gedaan werden van verschillende kanten omdat het persoonlijke element — dat in een kleine samenleving als Curaçao nu eenmaal beslissend is — het won van het zakelijke. Doordat mensen die met elkander niet om kunnen gaan, elkander gingen haten, bron van alle kwaad.

Zo gaan er geruchten, dat de Gouverneur — die toch eigenlijk door de Staten nu niet bepaald als vriend bejegend is — thans pogingen doet de om persoonlijke redenen afgestemde begroting terug te halen naar Curaçao. Hij wil dus redden wat er nog te redden valt.

Wij leven in een goed land, laten wij, nu het nog niet te laat is, beginnen met samenwerking. Niet door onderdrukking van critiek, maar naar het wijze woord van Cicero: Nec temere, nec timide, niet stoutmoedig, maar ook niet bang.

FOOTE IS ER.

Van het Noordamerikaanse Ministerie van Buitenlandse Zaken werd vernomen dat Walter Foote te Batavia aanwezig is indien men een Noordamerikaanse waarnemer nodig mocht hebben bij de besprekingen tussen van Mook en de Indonesiërs.

DE JAPANSE GULDEN.

In Zuid-Celebes heeft met ingang van Vrijdag de Japanse gulden opgehouden pasmunt te zijn; voor Noord-Celebes zal dit met ingang van 1 Maart het geval zijn (Aneta).

Peetschap Actie

Door toedoen van den Heer van der Velden, voorzitter zowel van het Rode Kruis alhier, als van het C.N.S., hebben deze beide instellingen besloten een actie te beginnen, teneinde de ingezetenen van het gebiedsdeel Curaçao op te wekken tijdelijk het Peetschap op zich te nemen van één of meer Nederlandse kinderen, die als oorlogsslachtoffers dienen te worden aangemerkt.

Er zijn in Nederland een groot aantal kinderen die zwaar geleden hebben onder de bezettingsdruk en alhoewel dit niet betekent dat zij allemaal verweesd zijn, moet men zich toch realizeren, dat vele kinderen en hun families in dusdanige benarde omstandigheden verkeren, dat het leven van deze kinderen uiterst moeilijk en treurig is.

Allen beseffen wij dat de toekomst van een land afhangt van de gezondheid en geestesgesteldheid van de jeugd en het zal een ieder duidelijk zijn dat getracht moet worden de Nederlandse jeugd, zowel geestelijk als lichamelijk, de ellende van de oorlogsjaren te doen vergeten en hen te doen opgroeien als gezonde en evenwichtige burgers.

Het Nederlandse Rode Kruis heeft thans een plan ontworpen, waarbij voor een ieder de mogelijkheid bestaat het Peetschap van één of meer dergelijke Nederlandse kinderen op zich te nemen. De hieraan verbonden financiële consequenties zijn uiterst miniem. De opzet is namelijk, dat men voor de tijd van 6 maanden een dergelijk kind „adopteert" en dat men dat kind in deze 6 maanden voorziet van kleine geschenken en gaven voor een bedrag van niet meer dan gemiddeld ƒ 5 per maand.

Het Rode Kruis te Curaçao en het C.N.S. willen thans hier ook dergelijke actie beginnen en het Rode Kruis heeft op zich genomen, als haar deel dezer actie, om standaard pakketten te maken. Gezien echter het vele werk verbonden aan het maken van dergelijke kleine pakketten, is besloten slechts de mogelijkheid open te stellen tot het zenden van: twee pakketten van ieder ƒ 15.— of één pakket van ƒ 30.— gedurende deze 6 maanden.

Het C.N.S. heeft zich hareerzijds bereid verklaard voor de propaganda en de inzameling van de gulden te zorgen. Men kan hen een cheque of contanten sturen ten bedrage van ƒ 30. — onder vermelding van volledige naam en adres van den afzender, alsmede met opgave of men één pakket à ƒ 30.— of twee pakketten à ieder ƒ 15.— verzonden wenst te hebben.

Elders in dit blad is afgedrukt een formuliertje dat men ingevuld tezamen met de ƒ 30.— gelieve te zenden aan het secretariaat van het C.N.S.: p/a Hr. K. Gerhardt Blokstееg 1.

Tevens zullen circulaires met dergelijke formulieren verzonden worden aan verschillende personen, enige verenigingen en instanties, opdat een zo groot mogelijke kring van aanstaande Peetouders kan worden bereikt.

De actie zal omvatten kinderen van alle leeftijden tot 14 jaar en het ligt in de bedoeling de inhoud van de standaardpakketten dusdanig te variëren, dat voor iedere leeftijdsgroep een aantal pakketten beschikbaar komt. Eventueel kan men opgeven voor welke leeftijdsgroep men Peet voor één of meer kinderen wil worden.

Op en in de pakketten zullen etiketten gedaan worden, waarop naam en adres van den afzender alsmede de leeftijdsgroep vermeld zullen worden en waarop het Nederlandse Rode Kruis later de naam van het kind zal zetten. Door het kind zelf, de ouders of het Nederlandse Rode Kruis zullen dan mettertijd de namen en adressen der kinderen hier bekend worden en op deze wijze kan contact verkregen worden tussen kind en afzender. Men kan dan ook briefjes schrijven, prentbriefkaarten sturen enz., en hopelijk vloeit hieruit dan een meer blijvend contact voort, zodat het zelfs niet uitgesloten is dat dit in enkele gevallen zover gaat, dat de betrokken familie te Curaçao, Aruba, Bonaire of de Bovenwinden zich het lot van het kind meer en meer gaat aantrekken en er verder voor gaat zorgen.

Anderzijds blijft men echter volkomen vrij, want door het betalen van ƒ 30.— bindt men zich slechts voor een Peetschap van 6 maanden en men behoeft zich dus niet te laten afschrikken dat dit bepaald langer zal duren.

Ook kan men dan eigen pakketten gaan zenden die meer in de specifieke noden van het Peetkind of de Peetkinderen zullen voorzien.

Als eerste heeft het Rode Kruis, Afdeling Curaçao reeds een bedrag van ƒ 30.000.— voor de verzending van 1000 pakketten beschikbaar gesteld. Het is echter dringend gewenst dat veel meer pakketten worden verzonden.

Laten daarom de inwoners van Curaçao, Aruba, Bonaire en de Bovenwinden nu dit waardig voorbeeld volgen en laat een ieder het Peetschap van één of meer kinderen voor 6 maanden op zich nemen.

Het bedrag is slechts klein, maar de vreugde en de steun die daardoor gebracht kunnen worden zullen enorm groot zijn.

Steunt daarom deze gezamenlijke Rode Kruis en C.N.S. actie zoveel als gij kunt.

Helpt deze arme kinderen.

Staten verwerpen.

Bestuursvoorstel tot wijziging Kiesreglement.

Gistermiddag kwamen de Staten om 16.30 uur bijeen om het voorstel van het Bestuur tot wijziging van het kiesreglement te bespreken. Dit voorstel, gelijk toegelicht door den Bestuursgemachtigde den heer Frits J. J. Corver, Gouvernements-Secretaris, beoogt de termijn tot indiening der geloofsbrieven van twee maanden op vier maanden te brengen, met terugwerkende kracht.

Als gevolg hiervan zouden de twee verkozen Statenleden — Dr. W. W. de Regt en de heer L. D. Gerharts — die verzuimden om hun geloofsbrieven tijdig in te dienen alsnog de gelegenheid hebben dit te doen.

De Bestuursgemachtigde wees erop, dat niet van een moedwillig verzuim gesproken kan worden, waar beide gekozenen duidelijk te kennen gaven dat zij hun verkiezing wensten te aanvaarden. Dr. de Regt deed bovendien pogingen om zijn geloofsbrieven nog in te dienen nadat de Democratische Partij eerst een acte van bekendheid bij de Staten had ingezonden.

Het Bestuur was evenwel tegen de aanbeveling van de Staten om tussentijdse verkiezingen te doen houden omdat deze de mogelijkheid tot politieke gevolgen zouden openen.

Bij dit ontwerp heeft het Bestuur evenwel geen politieke overwegingen gehad, zeide de heer Corver. Het wilde enkel de door het volk gekozen Statenleden alsnog de kans geven hun verzuim te herstellen. De Bestuursgemachtigde voerde nog tal van practische bezwaren aan tegen tussentijdse verkiezingen en haalde Nederland ten voorbeeld aan waar ook geen tussentijdse verkiezingen bestaan.

Het lid Norman M. Chumaceiro, na den Bestuursgemachtigde het woord voerend, hield en uitvoerig betoog om het voorstel van het Bestuur te ontzenuwen en een eigen voorstel te doen. Volgens den Heer Chumaceiro was dit voorstel slechts bedoeld om de betrokkenen tegemoet te komen.

Ook hij wenste zulks te doen omdat zij niet willens en wetens verzuimden hun geloofsbrieven in te dienen.

Men moet echter geen wijziging maken in het kiesreglement om in dit ene geval te voorzien, doch ook rekening houden met de toekomst. Men zou anders een volgende keer de termijn tot vijf, zes maanden kunnen verlengen.

De heer Chumaceiro wilde dus voorstellen, dat het Stembureau steeds de verkozen Statenleden zal waarschuwen om hun geloofsbrieven binnen de vastgestelde tijd in te dienen. Hieraan wil hij ook terugwerkende kracht verlenen.

Dr. Moises F. da Costa Gomez merkte op, dat het Bestuur ter verdediging van de „lex Gerharts" beweerde dat geen eenvoudiger middel bestond om de gekozenen toch te kunnen laten deelnemen aan het Statencollege.

Niettemin kwam de heer Chumaceiro met een nog eenvoudiger voorstel. De heer Da Costa Gomez vond evenwel dat men de gevallen van De Regt en Gerharts niet op één lijn kan stellen Weliswaar verzuimden zij beiden om hun geloofsbrieven in te dienen zonder dat speciaal te willen, doch De Regt heeft niettemin getracht het alsnog te doen, alsook om de Democratische Partij daartoe machtiging te geven.

Het is maar hoe men de wet wil interpreteren. Bestuur en Staten zijn gezamenlijk wetgever. Welke interpretatie geeft het Bestuur aan deze wet: mogen derden ook de geloofsbrieven indienen? Indien het Bestuur dat aanvaardt is men al voor 50% op weg voor wat het geval De Regt betreft.

Het geval Gerharts is echter verschillend. Hier is nonchalance in het spel.

De heer Da Costa Gomez wijst er echter op, dat er geen beletsel moet bestaan, dat de Staten uit 15 leden zijn samengesteld. Men moet rekening houden met de volksaard. In het verleden is gebleken, dat de kleinere en minder bevolkte eilanden als Bonaire en de Bovenwinden bijna unaniem één candidaat stelden. Als die zijn zetel om een of andere reden zou moeten prijsgeven wat dan? Het is het verkiezingsstelsel dat veranderd moet worden. Tussentijdse verkiezingen bestaan reeds lang in de Raden van Politie en ook in het vóórlaatste verkiezingsreglement. Als de lijsten der candidaten uitgeput zijn wat is men van plan te doen?

Het Bestuur zeide toch dat het Statencollege voltallig moet zijn en dat het ook daarom dit voorstel indiende?

Het lid William R. Plantz zegt dat in de toelichting van het Bestuur steeds gesproken wordt van „vacatures" die ontstonden en van „opengevallen plaatsen". Het Bestuur erkent dus dat Gerharts en De Regt geen Statenleden meer zijn in de zin van de wet. Hoe wil het Bestuur dan nieuwe Statenleden hebben door wijziging van de wet?

De heer Henny Eman wil een beroep doen op zijn collega's. „Wij zijn hier om de volkswil tot uiting te brengen", roept hij uit. „Wij hebben een mandaat van het volk en moeten die uitvoeren. Het volk heeft zich uitgesproken door Gerharts en De Regt te kiezen. Wij moeten zorgen dat de deuren van de Staten voor hen geopend worden, waar bij hun verzuim van opzet geen sprake is. De heer Da Costa Gomez wil echter gaan tornen aan de wet door te zeggen dat er onderscheid bestaan tussen het geval De Regt en het geval Gerharts".

De heer Da Costa Gomez antwoordt hierop dat te zeggen dat de deuren van de Staten voor de betrokkenen gesloten zijn op grond van de wet, welke een uiting van de volkswil is. Er bestaat verschil in de gevallen De Regt en Gerharts in zoverre, dat de geloofsbrieven van De Regt door derden werden ingediend.

Is de wetgever — Bestuur en Staten — van mening dat dit mag dan moet De Regt als gekozen worden verklaard. Waar de wet uit het brein van het Bestuur voortsproot dient het Bestuur zijn interpraetatie ervan te geven. Indien het Bestuur van mening is dat het kan zouden de Staten er accoord mede kunnen gaan.

De Bestuursgemachtigde Corver zegt, dat volgens den heer Da Costa Gomez de oplossing voor 50% van het Bestuur moet komen. De Staten hebben evenwel besloten de gekozen leden niet toe te laten. Het Bestuur kan geen invloed oefenen op de beslissing van de Staten. De gevallen van De Regt en Gerharts zijn wel gelijk omdat beiden het verzuim onwillig hebben gepleegd.

De Bestuursgemachtigde wil het voorstel van den heer Chumaceiro in overweging nemen.

De heer Da Costa Gomez neemt nog het woord om op te merken, dat de Bestursgemachtigde zich op hetzelfde standpunt heeft gesteld als den heer Eman met betrekking tot de souvereine volkswil. Hij wenst dat de Griffier dit zal noteren.

De Voorzitter vraag den Bestuursgemachtigde hoeveel tijd hij nodig zal hebben om te beslissen of hij het voorstel van den heer Chumaceiro over zal nemen. De heer Corver zegt dat het 20 minuten zal duren en das wordt de vergadering voor die tijd geschorst.

Bij de voortzetting zegt de Heer Corver, dat hij met den Gouverneur getelefoneerd heeft en dat die er geen bezwaar tegen heeft, dat het bestuur het voorstel van den Heer Chumaceiro overneemt indien de Staten dit beschouwen als een verbetering van het Bestuursvoorstel.

De Heer Da Costa Gomez kan zich hierbij niet nerleggen. Er zijn twee mogelijkheden: òf de Heer Chumaceiro dient een in initiatiefvoorstel in, waarvoor een nieuwe vergadering nodig zou zijn, òf het Bestuur trekt zijn voorstel in en neemt het voorstel van den Heer Chumaceiro over.

De Bestuursgemachtigde zegt dan eerst het Bestuursvoorstel in stemming te willen brengen. Gomez vraagt eerst hoofdelijke stemming over het eerste artikel waarin de termijn van twee op vier maanden verlengd wordt.

Het artikel wordt verworpen met negen tegen één stem. Alleen de Heer Eman stemt voor. Het gehele ontwerp wordt vervolgens verworpen met negen tegen één stem. De Heer Eman alleen is er voor.

Bij de rondvraag wil de Heer Chumaceiro nog weten of het bestuur zijn voorstel over zal nemen. Dit zegt de Bestuursgemachtigde nog in overweging te zullen nemen.

WERKKRACHTEN NAAR BUITEN.

De Gouvernements Persdienst schrijft ons:

In uw blad van 28 Januari wordt gemeld:

„De vorige week is een gehele schoener vol werklieden, vooral matrozen naar Aruba vertrokken om te werken voor de Lago. Deze week zullen er nog meer vertrekken. Dit al is een gevolg van de droogte op Bonaire.

De plantages leveren niets op, en dan is de Bonairiaan gedwongen zijn kost buiten het eiland te gaan verdienen.

Een groot euvel bij dit werken buiten het eiland is en blijft, dat het familieleven geruïneerd wordt. Huisvaders zijn practisch gedwongen negen maanden of een jaar lang van huis te leven. Dit is een mistoestand."

De strekking van uw bericht is niet duidelijk.

Het is juist, dat Bonairianen uittrekken om elders te werken, daar het eiland zelf nu eenmaal onvoldoende opbrengt om allen lonende arbeid te verschaffen. Dit is echter sinds onheugelijke tijden het geval, zoals het vroeger het geval was op Curaçao en Aruba. Zoals in Nederland duizenden huisvaders buitengaats moeten werken, hetgeen volstrekt niet altijd tot ruïnering van het familieleven leidt.

De Bonairianen zijn niet gedwongen elders te werken; de besten echter doen het, omdat zij goed lonende arbeid verlangen. Zij zijn evenmin gedwongen, negen maanden van huis te leven. Zij worden op contract aangenomen als andere arbeiders en niemand belet hun in hun toekomende vrije tijd naar huis te gaan. Uiteraard zal hun dit enige financiële opoffering kosten, maar indien zij op Bonaire zouden blijven, zouden zij ook een veel lager inkomen hebben. De „misstand" zit hier zeker niet in het elders werken.

SURINAME UITGENODIGD.

Volgens het nieuwsblad „Suriname" heeft de C.V.B. de Surinaamse Voetbalbond uitgenodigd om deel te nemen aan de interlandenwedstrijden welke hier gehouden zullen worden bij het 25-jarig bestaan van de C.V.B. over enkele maanden.

Zondagochtendconcerten in Habana.

Boeken en films in het Chinees.

Wie Habana zegt, denkt allereerst aan de nightclubs, die deze stad over de wereld vermaard hebben gemaakt. Geen mens zal ontkennen, dat Habana die faam niet verdient. Van de hoge daktuin van het Sevilla-Biltmore hotel tot in de Panchín-club kan men deze vermaaksgelegenheden vinden en voor den vermoeiden mens van deze tijd biedt deze nightclub een welkome, zij het eentonige afwisseling met soortgelijke gelegenheden in Miami, vanwaar de toeristen in horden over komen zetten.

Naar verluidt zou het in Habana nog duurder zijn dan in Florida, hetgeen ook niet te verbazen valt, want overhemden, die het Arrow-merk van de OPA voor $ 2,24 dragen, worden in de goedkopere winkels van Habana grif voor 4 en meer dollars verkocht.

Kansspelen heeft men in het Nationaal Casino, Jai-Alai, een Baskisch balspel biedt gelegenheid tot weddingschappen en het grote stadion dat 30.000 mensen kan bevatten, is des Zondags zo vol dat de mensen tot op de grond zitten.

Er bestaat evenwel een ander Habana, een Habana dat kunst en cultuur dient. In het Auditoriumtheater worden regelmatig concerten gegeven door de grote meesters uit Europa. Wij konden op een Zondagmorgen een uitvoering beluisteren van het Philharmonisch Orkest van Habana, gedirigeerd door den beroemden Oostenrijker Erich Kleiber. Behalve enkele bekende stukken van Mozart, Wagner e.d., kreeg het verbaasde publiek de première te horen van Panambi van den Argentijnsen toonzetter Alberto E. Ginastera.

Het is een modern stuk, een suite, waarin de componist de muziek van Indianenstammen op toon gezet heeft. Het tweede gedeelte, Invocación a los Espiritus Poderosos, de inroeping van almachtige geesten, is een zo wonderbaarlijk stuk muziek als wij nog nimmer gehoord hebben. Het gehele orkest, waarin een overvloed van eerste en tweede violen speelt en waarin voorts alle instrumenten tot in détails zijn vertegenwoordigd, speelt in dit stuk zo iets harmonisch, maar tegelijk zo iets vreeswekkends, dat de gehele zaal tot lang na het stuk er van onder de indruk was.

In de Obispostraat concentreert zich het boekenleven. Daar zijn de boekenwinkels. Het wonderbaarlijke van Habana is, dat men zich in een boekenloze stad waant te zijn totdat men de Obispostraat ontdekt.

Nergens vindt men een boekenwinkel van enige importantie. Zelfs bij de universiteit is er ternauwernood iets te vinden dat meer dan de Pocketbooks in de trant van Murderstories en Believe it or Not verkoopt. Tot men de Obispostraat vindt, die van de buurt van het Capitolio naar het stadhuis loopt. Het stadhuis zelf, dat met de Spaanse wapenschilden versierd, is een van de fraaiste staaltjes van koloniale bouwkunst. Op de patio het standbeeld van Christoffel Colombus, die in het Spaans Cristóbal Colón schijnt te hebben geheten en naar wien de hoofdstad dan ook San Cristóbal de la Habana heet. Deze officiële naam der Cubaanse hoofdstad wordt nimmer gebruikt en men bezigt alleen het laatste deel, dat de Spaanse verbastering van een Indiaans opperhoofd moet zijn.

Wat opvalt is de sterk Latijns-Amerikaans georiënteerde selectie in de boeken. Men vindt er weinig over Noord Amerika en bijna niet over Europa. Boeken in andere talen dan Spaans zijn hoge uitzondering en ons verbaasde het, hoe weinig mensen in Habana Engels kunnen spreken. In verband met de toeristen hadden wij anders verwacht; met Frans kan men vaker terecht, maar ook dit in beperkte mate. Habana is door en door Spaans en een van de grote dagbladen, El País, was bij een bezoek het meest ingenomen met de mededeling, dat twee dagbladen op Curaçao in het Spaans verschijnen. Het wijdde terstond een artikel aan Curaçao en zijn Spaanse cultuur.

Overigens verschijnen er een vijftien dagbladen, waarvan een in het Engels en twee in het Chinees. De Chinezen zijn sterk vertegenwoordigd. Er wonen er 20.000 in Habana en er is een bioscoop, waar films-in-het-Chinees gedraaid worden. Men begrijpt er niet veel van. Ook de spelers bleken Chinezen te zijn en de opvatting van het verhaal ontging ons.

In de dagbladen wordt aandacht gewijd aan het wereldnieuws, als overal. Men is er sterk patriottisch, schrijft gaarne over Cuba. Als overal in Latijns-Amerikaanse landen is het persoonlijke element in de journalistiek misschien iets te sterk vertegenwoordigd. Als overal in het Caraïbisch gebied is de berichtgeving over het eigen Caraïbische gebied, dat in de huidige wereldconstellatie steeds meer een eigen eenheid gaat vormen, pover. De meer dan gebrekkige uitwisselingsmogelijkheden tussen de talloze eilanden wreken zich hier. Overigens schrijft men gaarne over boeken en kunst. Niets minder dan de statiezaal van het Capitolio werd voor een beeldhouwtentoonstelling gebruikt — een tentoonstelling overigens, die er zijn mocht.

CURAÇAO

NOG EEN PROTEST.

De Centrale van Koopvaardij Officieren, afdeling Curaçao, richtte de volgende brief betreffende de 'Vestiging van Ondernemingen' aan de Staten van Curaçao.

„De Centrale van Koopvaardij Officieren, afdeling Curaçao, ten deze domicilie kiezende te hare kantoren aan de Pietermaaiweg No. 6 aldaar, geeft eerbiedig te kennen;

dat zij heeft kennisgenomen van het ontwerp-Landsverordening houdende bepalingen betreffende de vestiging van ondernemingen, waarin een bedrijf wordt uitgeoefend, thans ter goedkeuring aan Uw College gezonden;

dat dit ontwerp voorkomt uit een xenophobie, die in Curaçao momenteel geheel ongemotiveerd is doch blijkbaar door sommigen kunstmatig wordt gecultiveerd;

dat de voorgestelde bepalingen door hun kortzichtigheid op de lange duur een ernstige belemmering voor de Curaçaose industrie en handel zullen opleveren;

dat zij terstond zullen opleveren een benadeling van het algemeen belang, namelijk het belang van het kopende publiek;

dat er tenslotte diverse onderwerpen zijn, waarvan de regeling bij Landsverordening veel dringender noodzakelijk is;

Op alle welk gronden requestrante de eer heeft Uw College te verzoeken voormeld ontwerp- landsverordening niet aan te nemen."

REDEMPTORISTEN OP BEZOEK.

Gedurende enkele dagen verblijven op Curaçao de Paters Redemptoristen Teunissen en Govaert, die op doorreis zijn naar Suriname.

UITREIKING DIPLOMA'S.

Zondag werden weder 12 diploma's uitgereikt voor godsdienstonderwijs, Derde Rang. Tevens had de uitreiking plaats van 10 Bewaarschoolacten.

WAT IS ERVAN GEWORDEN?

In ons archief kwamen wij dezer dagen op de onderstaande circulaire, d.d. 9 April **1914**. Wat is er van deze plannen geworden? Het is jammer, dat ons Eiland zo weinig doet om hetgeen het heeft niet uitbaat voor de toeristen. Men neemt hier aan, dat de toeristen, hier gemiddeld $ 100 achterlaten bij hun eendaags bezoek aan Curaçao. Door hun verblijf te rekken kan dit bedrag aanzienlijk verhoogd worden. Nodig is dan een eerste klas hotel met zeebad — desnoods op het land in te richten zodat het water gezuiverd word, gelijk bij het Jaragua-hotel te Ciudad Trujillo — en een organisatie die zich voor de toeristenindustrie interesseert en ... actief is. Voor ons dollarbezit zou zulks ook veel voordeel opleveren.

Hier volgt de oude circulaire uit 1914:

„Bij deze hebben ondergetekenden de eer u mede te delen, dat zij heden besloten hebben tot de oprichting van de Curaçaose Vereniging tot Bevordering van het Vreemdelingenverkeer.

Waar onze haven door een steeds toenemend aantal schepen wordt aangedaan en hoe langer hoe meer vreemdelingen ons eiland bezoeken, kan deze Vereniging zeer nuttig werkzaam zijn in het belang zowel van het publiek als van de aankomende reizigers.

Ter bereiking van het beoogde doel richten ondergetekenden zich tot allen, die in de kolonie belang stellen, maar menen in biezonder een beroep te mogen doen op u, overtuigd dat gij de jonge Vereniging uw hooggewaardeerde en veelvermogende medewerking niet zult onthouden en ondergetekenden tevens zult machtigen uw geëerde naam op de lijst der Leden-Donateurs te plaatsen, waardoor gij de Vereniging niet alleen krachtdadig in het stoffelijke, maar ook in hoge mate moreel zult steunen.

Indien allen, die daartoe bij machte zijn, deze poging begunstigen, dan zal — dit lijdt geen twijfel — onze Vereniging zich krachtig ontwikkelen en door de rijk toevloeiende middelen spoedig in staat wezen vele vreemdelingen hierheen te trekken en hun de uren hier door te brengen aangenaam te maken, hetgeen niet alleen de handelsstand, maar ook de gehele bevolking ten goede zal komen.

In het vaste vertrouwen ons niet te vergeefs tot u te hebben gewend, tekenen wij ons:

Hoogachtend, Mr. J. B. Gorsira, Leon V. Leyba, Mordy C. Henriquez, Mr. Ph. F. de Haseth Evertsz, Dr. H. Ferguson, H. J. C. Henriquez, H. H. R. Chapman, Mr. Ch. [de la Try] Ellis. Een sub-commissie van het Voorlopig Bestuur zal dezer dagen uw antwoord komen vernemen.

OPHEFFING VAARPLICHTBESLUIT.

Naar wij van bevoegde zijde vernemen, zal het vaarplichtbesluit met ingang van 2 Maart 1946 worden opgeheven.

BEËDIGD.

Hedenmorgen is voor het Hof van Justitie alhier als practizijn beëdigd Mr. D. S. Jessurun Cardozo, de 49-jarige broer van Rabbijn Izak Jessurun Cardozo.

Het nieuwe lid van de Curaçaose balie voltooide in 1927 zijn studie in de rechtswetenschap aan de Amsterdamse Universiteit, en vestigde zich daarna als advocaat en procureur.

Mr. Cardozo is auteur van verschillende belangrijke publicaties op het gebied van handelsrecht, octrooirecht, huwelijksrecht etc., en trad voor grote corporaties op als rechtskundig adviseur. Ook was hij vaste medewrker van in Nederland verschijnende juridische tijdschriften en bekleedde hij leidende functies in sociale instellingen. Zijn eerste opleiding genoot hij aan het seminarium van de Portugees Israëlietische Gemeente te Amsterdam, van welke instelling hij later regent werd. Tot voor zijn vertrek naar Curaçao was Mr. Cardozo een kerkbestuurder en honorair secretaris van de Portugees Israëlietische Gemeente.

Voor de oefening der practizijnspractijk heeft Mr. Jessurun Cardozo zich geassocieerd met onzen laatsgenoot Mr. I. de Castro Yohai, die per 1 Maart de overheidsdienst zal verlaten.

Bij de beëdiging werd Mr. Cardozo toegesproken door den waarnemend Voorzitter van het Hof, Mr. Adolphe W. J. M. Desertine, die ervan gewaagde onder welke omstandigheden Mr. Cardozo de oorlog had doorgebracht. De spreker hoopte, dat Curaçao hem zou vergoeden wat hij in deze jaren te kort had gehad. „En wat moet ik u verder zeggen, u die reeds twintig jaren practijk hebt gehad", aldus Mr. Desertine.

Ook de advocaat-generaal Mr. J. J. A. Ellis sprak den nieuwen advocaat toe, waarna Mr. Oreste Burghardt hem welkom heette namens de balie.

Naar wij vernemen heeft Mr. Cardozo, die zich gedurende de oorlog niet op straat mocht vertonen, zich die tijd onledig gehouden met zijn kinderen onderwijs te geven. Zijn kinderen, alsmede Mevrouw Cardozo, zijn nog in Amsterdam en hopen spoedig naar Curaçao te komen. Ook de bejaarde vader van Rabbijn en Mr. Cardozo wordt dan op Curaçao verwacht. Practisch de gehele familie van den 76-jarige is uitgemoord, zodat hij hoopt op Curaçao temidden van zijn overlevende kinderen en kleinkinderen een rustige levensavond te mogen doorbrengen.

Mr. Cardozo, die als elkeen thans een huis zoekt, heeft zijn kantoor gevestigd in het voormalige gebouw van de Norwegian Shipping tegenover de Synagoge.

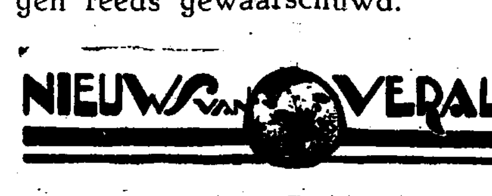

NOODLOTTIG ONGEVAL.

De Gouvernements Persdienst meldt:

Bij gecombineerde oefeningen van zee- en landmacht heeft gisteravond laat ongeveer vier zeemijlen uit de Zuidkust van Aruba een droevig ongeluk plaatsgehad. Van H. M. 34 (motortorpedoboot(is een der opvarenden, de matroos 2e klasse John Luciano Dortalina, geboren op Bonaire, over boord geslagen. Onmiddellijk werden de oefeningen afgebroken en werd met het zoeken van den drenkeling begonnen. HM MTB 34 werd hierbij geassiteerd door enige loodsboten van Aruba en een sleepboot van de Lago, terwijl uit Curaçao de marine-reddingsboot MRD 50 ter assistentie werd uitgezonden.

Na dageraad verleende ook de KLM medewerking. Het zoeken wordt nog voortgezet al zijn de naaste familiebetrekkingen reeds gewaarschuwd.

KOMT DE GAULLE TERUG?

door

DeWitt Mackenzie, Parijs.

De Gaulle's besluit zich terug te trekken, houdt de politieke toestand zeer gespannen. Er bestaat een ruim verbeide mening, dat de Generaal zich slechts rustig zal houden tot de nieuwe grondwet erdoor is in Juni. Daarna zou hij als leider der Republiek weer naar voren treden.

Dit is niet zo vreemd als aanvankelijk zou lijken.

De Gaulle is doende een meesterzet te doen, waarvan zijn terugtrekking een troef is. De Franse economische positie is een quaestie die aandacht vraagt. Frankrijk heeft een gevoelige klap gehad. Herstel van Frankrijks economische macht vergt straffe regeringsleiding, waarbij een programma voor een langer tijdsbestek een deel van behoort te zijn. De huidige regering kan de laatste dingen niet tot stand brengen, omdat zij in Juni van het toneel verdwijnt.

De huidige regeringsleiding heeft de kansen niet mede. De toestand is zo, dat als het straks tijd voor verkiezingen is, de regeringsleider een odium van zwarte markt op zich heeft moeten laden. De gewone man in de straat zal beseffen, dat zijn strijd om het bestaan nog precies eender is en hij zal daarom een nieuwen leider wensen.

De Gaulle houdt zich thans stil, maar ik geloof dat hij zich deze gedachten wel degelijk voor de geest heeft gehaald, toen hij het presidentschap van zich schoof. Zijn wens een sterk leger te hebben heeft in de Assemblee grote tegenstand ondervonden. Zijn buitenlandse politiek ondervond tegenstand van uiterst links.

Thans wedijveren de voornaamste drie partijen om de macht: de communisten, de socialisten en de Mouvement Républicaine Populaire (MRP). Geen harer wenst de verantwoordelijkheid voor de eerstkomende maanden te aanvaarden. Het heeft er alles van dat de strijd om het leiderschap eerst straks, vlak bij de verkiezingen, zal ontbranden. Men veronderstelt, dat De Gaulle dan opeens uit zijn schuilhoek zal terugkeren, hetzij met een eigen partij dan wel met een nieuwe gematigde coalitie. Hij zal dan een greep naar het presidentschap doen.

Wie het dan evenwel ook zal winnen, hij zal betere kansen hebben om iets werkelijk tot stand te brengen. Vermoedelijk zal die tijd ook beslissend zijn voor de politieke vorming van Frankrijk zoals die geruime tijd zal voortduren. De vraag is en blijft: hoe ver zal Frankrijk links zwaaien?

De situatie is momenteel zeker te verward om hierin een uitspraak te doen (Parijs, (AP) 5.2).

POLITIECONGRES.

De militaire staf van de Verenigde Landen, die het toezicht op de internationale politiemacht zal hebben, heeft zijn eerste vergadering, geheim, gehouden (Londen, (AP) 5.2).

Zeventien hoofdofficieren van Groot Britannnië, China, Frankrijk, Rusland en de Verenigde Staten, waren langer dan een uur tezaam. Ook was er een dame bij. luitenant Niniboiscov, lid van de Russische afvaardiging.

Tot voorzitter van de eerste zitting werd gekozen Sir Henry R. Moore, hoofd van de Britse afvaardiging. De volgende zittingen zullen door de hoofden van de andere afvaardigingen in alfalbetische volgorde worden voorgezeten (Londen, (AP) 5.2).

NIEUW VERZOEK BIJ VEILIGHEIDSRAAD INGEDIEND.

Fairs Al Khoury, hoofd van de Syrische afvaardiging bij de Organisatie der Verenigde Landen, maakte bekend, dat Syrië en Libanon bij de Veiligheidsraad een gezamenlijke eis hebben ingediend voor de onmiddellijke terugtrekking der Britse en Franse troepen uit de Levant. De Raad ziet zich alzo gesteld voor een nieuw probleem, zonder er nog in geslaagd te zijn de onenigheid tussen de grote mogendheden over de Helleense quaestie bij te leggen. Hedenavond zal het Helleense geval verder behandeld worden.

Gisteren, na de schorsing van de vergadering, zeide Bevin tot Visjinsky op vriendschappelijke toon: „Je kunt deze quaestie toch bijleggen. Waarom doe je het niet? Ik weet wat je denkt, dat ik de Persische quaestie opwierp. Ik deed het heus niet. Integendeel. En nu is dit een tegendaad." Hij refereerde naar Irans beschuldigingen volgens welke de Russen zich inlaten met de toestand in de Iranese provincie Azerbeidsjan. Visjinsky antwoordde lachend: „O neen. Dit is Moskou-propaganda." (Londen, (AP) 5.2).

DOOR BLIKSEM GEDOOD.

Een bliksemstraal welke plotseling flitste over een voetbalveld waar schooljongens speelden, schoot in het doel en doodde den doelverdediger Christopher Holland, 12 jaar oud. Getuigen zeiden dat hij in vlammen gehuld werd. (Nottingham, Engeland, (AP) 5.2).

GENERAAL ZONDER MACHT.

Generaal Homma zeide bij de berechting te Manilla, dat hij niet op de hoogte was van alles dat in zijn leger voorviel. Ook had hij niet de macht om zijn stafofficieren te ontzetten, zelfs hen niet, die onder zijn beve stonden. Ook koos hij zijn eigen stafofficieren niet, hij kreeg ze aangwezen uit Tokio. Nieuwe stafofficieren worden voorgeleid bij de beschuldigingen tegen Homma, die ervan beschuldigd wordt verantwoordelijk te zijn voor de dood van 67.000 Nooramerikanen en Filiino's in 1942.

Homma voerde aan, dat Tojo het land aan hem had, omdat hij tegen Tojo's benoeming tot Minister van Oorlog was geweest (Manilla, (AP) 5.2).

VREDE IN ONZE DAGEN.

Generaal Leclerk gaf een dagorder uit, waarin hij het volledig herstel van de vrede in gans Indo-China en Zuid-Annam afkondigt. Een Franse militair zeide nog dat het Franse gezag beneden de vijftiende breedtegraad volledig hersteld is, maar dat het tussen de 15e en de 16e breedtegraad nog tegenstand ondervindt (Saigon, (AP) 5.2).

* * *

De Chinese generaal Chu Teh, de communistische opperbevelhebber, verklaarde dat in geheel China vrede heerst met uitzondering van de Noordelijke provincie Kiangsu rondom Kanton (Yenan, (AP) 5.2).

INPERKING VAN BEVOEGDHEID.

Het Hooggerechtshof heeft in Argentinië de bevoegdheden van het Secretariaat van de Arbeid en Sociaal Werk ingeperkt. Dit heeft een scherp protest uitgelokt van de zijde der regering. Zoals men zich herinnert werd dit bureau twee jaar geleden door Peron ingesteld om de arbeidende klassen van Argentinië onder zijn macht te hebben. Het Hooggerechtshof besliste, dat de regionale kantoren van het Secretariaat in verschillende delen des lands een inbreuk maakten op de provinciale bevoegdheden. Zij behoren immers onder de provinciale en niet onder de nationale autoriteiten. Peron hief vele oude vakverenigingen op en schiep er nieuwe voor in de plaats. In feite werden dit kiemen voor de partij welker candidaat Peron thans is. Zijn politieke tegenstanders zeggen dan ook dat deze regionale kantoren eerder politieke agentschappen zijn en dat hun personeel voor Perons candidatuur werkt (Buenos Aires, (AP) 5.2).

PANIEK IN PARIJS.

De Parijse radioluisteraars werden gisteravond verschrikt door een radio-relaas over de proefnemingen met atoombommen in de Stille Oceaan. Men zeide, dat men de macht over de atoombommen verloren had en dat deze de aarde aan stukken bliezen. Het was evenwel slechts een radiospel. De luisteraars overstroomden de politieposten, kranten en radiostations om inlichtingen te vragen. Jean Nouchel, de omroeper, had gezegd dat er een kettingactie was ontstaan die men niet meer meester was (Parijs, (AP) 5.2).

Russische Onverschilligheid voor Oostenrijks Nood.

Op de Schwarzenberg Platz in Weenen verheft zich een indrukwekkend standbeeld, gewijd aan den onbekenden Russischen soldaat en daarmede aan alle soldaten van het Rode Leger die in Oostenrijk zijn gevallen. Het werd in opdracht van het Rode Leger, vervaardigd door twee Russische architecten. Niemand in Weenen weet wat de opschriften beduiden, want deze zijn in Russische taal aangebracht. De Oostenrijkers moesten een rekening van 700.000 mark betalen — wat niet duur is want het is ontegenzeggelijk een fraai monument, aldus het Algemeen Handelsblad.

De oprichting van dit gedenkteken in een vreemd land, met volkomen negatie van de gevoelens der bevolking, toont eens te meer aan, hoe hier in Oostenrijk twee elkaar volkomen vreemde werelden tegenover elkaar staan.

Terwijl de westerse mogendheden met beperkte middelen althans trachten te helpen, kan van de Russen niet anders worden gezegd dan dat zij voor de noden van dit land een onverschilligheid aan de dag leggen, welke verbijstert.

Hebben de Westerse mogendheden hun bezettingslegers zoveel mogelijk beperkt — de Amerikanen hebben hier 200.000 man de Britten 100.000 en de Fransen 50.000, allen levend op eigen geimporteerde rantsoenen — daarentegen hebben de Russen 500.000 man in Oostenrijk gestuwd, die geen aanvoer van levensmiddelen hebben, doch van de opbrengst van het land moeten leven. Een der grote gevaren voor de bevolking is, dat deze troepen een ware roofbouw bedrijven op de aanwezige voorraden. Boerderijen worden tot de laatste koe van vee ontdaan, ganse voorraden weggevoerd. En ook de landbouwmachines verdwijnen. Het doet alles denken aan het laatste jaar der bezetting van Nederland.

Het blijft echter niet bij deze ongedisciplineerde en ondoordeelkundige ravitaillering. Wat de Oostenrijkse industrie door oorlogshandelingen heeft geleden, staat in geen verhouding tot die, welke na de bevrijding — „Wij komen niet als overwinnaars" verklaarde maarschalk Tolboechin — is en nog wordt toegebracht. Complete fabrieksinstallaties zijn weggevoerd. De ganse metaal- en electro-industrie (Siemens, Ericson en gedeeltelijk ook Philips) zijn hierdoor zwaar getroffen. Toen de Amerikanen de bezetting van de Steyrfabrieken overnamen vonden zij deze volkomen leeg. Van de gemeentelijke telefoon in Weenen is een aanzienlijk deel opgebroken en weggevoerd. Wat thans biezonder veel zorg baart is het feit dat de textiel- en voedselindustrie eenzelfde lot ondergaat.

Naast dit afbreken der belangrijke industrieën stuit elke poging der Oostenrijkers om van hetgeen hun is overgebleven te maken wat er nog van te maken is, af op grote moeilijkheden en tegenwerking. In de voor het economisch herstel van Oostenrijk zo belangrijke industrieën in het Triesting-dal — die volgens de jongste berichten nog intact schijnen te zijn — laten de Russen geen enkelen arbeider toe. In de Hirtenberger Chromag-fabrieken is reeds enige malen door het personeel een begin gemaakt met het opnieuw inrichten van het bedrijf doch telkens kwam een andere bezetting en ontruimde de fabrieken. Het tot stand komen van een zo nodige reparatieplaats voor spoorwegwagons te Enzesfeld wordt zonder meer belemmerd.

Het herstel der industrie, doch evenzeer dat van normale verhoudingen voor de burgerbevolking staat of valt met den aanvoer van steenkool, welke Oostenrijk vroeger uit het Ruhrgebied kreeg. Het land kan van Tsjecho-Slowakije steenkool krijgen in ruil voor olie, waarover het beschikt. De overeenkomst was gemaakt, doch de Russen verboden deze ruiltransactie en maakten haar onmogelijk.

Men kan een lange reeks van voorbeelden geven van de wijze, waarop de hoog ontwikkelde Oostenrijkse industrie wordt geschaadt. En inmiddels verhongert de bevolking van deze belangrijke industriegebieden.

Als een donkere schaduw versombert de Russische bezetting ook het particuliere leven. Steeds weer doen zich gevallen van moord, zedenmisdrijven en plundering voor. Met ijzeren volharding wijzen de Russen elke beschuldiging tegen hun soldaten van de hand. „Zoiets doet het Rode Leger niet." Men wijst hen op gewapende benden, die brandschattend rondtrekken en voor wie geen vrouw veilig is en krijgt als verklaring te horen, dat — zo dit al juist is — het Wit-Russische deserteurs moeten zijn. Het Rode Leger is voor den Rus iets heiligs en onaantastbaars. Het geallieerde bezettingscomité heeft verklaard, dat te veel misdaden onopgehelderd blijven. Het is een dier veelzeggende, tactische opmerkingen, welke de laatste zes maanden wel meer zijn gemaakt en die een regelrechte beschuldiging aan het adres van een der bezettingsmachten" — inhouden.

Wel is in Weenen de toestand aanzienlijk verbeterd, maar terwijl we dit schrijven wordt uit de tuin van ons hotel het lijk weggehaald van een caféhouder, die werd doodgeschoten toen hij zich te weer stelde tegen acht Russen, die zijn dochter onteerden.

In heel de Russische zone heerst een angst, welke aan de middeleeuwen doet denken. Daar waagt geen vrouw zich 's avonds op straat. Het standbeeld van den onbekenden Russischen soldaat heeft in den volksmond een anderen naam gekregen.

Zo zijn de Toestanden in Thailand en op Java

Wij gaven reeds vroeger brieven aan landgenoten op Java en in gevangenkampen in Siam weer, die alle een indruk gaven van de verschrikkingen, waaraan onze Nederlandse mensen, maar vooral vrouwen en kinderen, daar bloot staan, aldus de „Nieuwe Haagsche Courant".

Er bereiken ons weer brieven, waaraan wij opnieuw plaats geven om de ogen van het Nederlandse volk te openen voor de gruwelen, die gebeuren in een land waar het gezag blijkbaar maar niet met krachtige hand hersteld mag worden.

Brigadier G. Roelofs schrijft zijn ouders, Hobbemastraat 130 te 's-Gravenhage de volgende brief uit Nakorn Patom (Siam). De brief is gedateerd 5 November 1945.

„Zoals u ziet zeer vlug weer een brief. Van de week heb ik uw Rode Kruis-formulier dd. 18 September ontvangen, tevens een brief van Henny Mussert, welke ik ook heb teruggeschreven. Nicht Mary schreef ik ook. Ik vond het leuk, dat zij iets gestuurd heeft. Ik wou, dat ik het ook kon doen, maar zij zitten meer met ons in de maag en veel wordt er niet voor ons gedaan om ons enige afleiding te geven, af en toe eens een bioscoop, wat nog niet eens veel voorstelt. Nu zijn ze begonnen met alles te verbieden. Particuliere huizen enz., alles is verboden. Allen zijn reeds thuis bij hun familie, alleen de Nederlanders hier zitten nog op hetzelfde plaatsje als voorheen. Ik slaap nog steeds als in krijgsgevangenschap in dezelfde barakken. Actie is er niet meer, alleen de verschrikkelijke zenuwachtige spanning.

Het nieuws van Java is onduidelijk, doch als we de brieven lezen, die sommige mensen ontvangen, dan komt de woede in je boven. Ik zal enige dingen noemen.

Enige avonden geleden ben ik bezig geweest met iemand, die zelfmoord wilde plegen nadat hij zich dronken had gedronken. Met veel moeite gelukte het mij eindelijk dezen persoon te kalmeren. Het innemen van vergift is al voorgekomen. Mijn buurman is zijn vrouw en zijn drie kinderen kwijt. De vrouw van een kennis werd in Batavia van de fiets geschoten, een jongen kreeg bericht, dat zijn verloofde door de nationalisten was onthoofd, vele vrouwen en kinderen zijn vermoord, enz.

Hier zit je tussen. Het is om gek te worden. Ik wou, dat ik terugging in het oerwoud, daar hadden we tenminste meer rust, dan nu in deze ellendige spanning. Wij moeten een andere omgeving en die kan momenteel alleen Nederland mij bieden, doch het nieuwe jaar zullen wij nog wel hier moeten ingaan. Deze tijd valt mij zwaarder dan alles wat gebeurd is, want nu heb ik tijd om te piekeren.

Alles is hier duur in verhouding tot het geld, dat we krijgen. Als je één avond uitgaat, ben je al door je geld heen en moet je weer 14 dagen wachten. Wij krijgen allen, ongeacht de rang, in Nederlands geld f 8.— per week, hetgeen in verhouding tot de prijzen niets is......

* * *

De Heer T. v.d. Kooy Dzn. van Alkemadelaan 39, Den Haag, zendt ons de volgende brief van zijn dochter, die met haar 12-jarigen zoon in Singapore verblijft, terwijl haar man nog op Java is. Zij schrijft:

„Is het nog niet genoeg dat we drie jaar lang half verhongerd zijn in Japanse krijgsgevangenschap? Wij, duizenden Nederlandse vrouwen en kinderen. De mannen hadden het, wat ligging enz., betrof, veel beter dan wij. En nu worden vrouwen en kinderen afgemaakt door inlanders. De gruwelen, die door ooggetuigen verteld worden, gaan alle perken te buiten. Er gebeurt veel meer dan er in de kranten bekend gemaakt wordt, en wij houden ons hart vast voor de duizenden weerlozen.

Weet onze Regering daar niet van? Wat is dat voor een politiek, dat de Engelsen het op willen knappen? Nederlandse soldaten mogen niet aan wal komen; het schip werd gewoon teruggestuurd en de Nederlandse jongens lopen hier nu door Singapore te kankeren.

En ondertussen worden vrouwen en kinderen op Java afgeslacht. Wij worden bitter, als we horen, dat wel 35 schepen (Nederlandse) netjes opgeverfd worden, om rubber naar Engeland te brengen. Er moest een kreet van afgrijzen gaan door de gehele wereld om wat er in Midden- en Oost-Java gebeurd is, en nu nog elke dag gebeurt, en wat er nog gebeuren kan. Wij, die er in gezeten hebben, houden onze harten vast. Begrijpt niemand daar wat van?

Wij hoorden van kinderen, wie de ogen uitgeboord werden en de oren afgesneden (ooggetuige). En nog meer gruwelen, te erg om te vertellen. De mensen huiveren als zij het vertellen.

Worden die mensen nu maar aan hun lot overgelaten? Die indruk krijgen wij. Als het Engelsen of Noordamerikanen geweest waren, waren ze er lang weggehaald. Ook hier te Singapore zijn ze al lang weg.

Alleen de Nederlanders zitten nog overal in kampen, in Thailand, in Bangkok, in Singapore. Wel met meer bewegingsvrijheid, meer eten en wat kleren. Maar het leven in de kampen is zo doelloos.

Waarom kunnen onze mensen niet weg? Laat ik het nu niet over de mannen hebben, die zijn niet in gevaar, maar voor de vrouwen en kinderen is het vreselijk.

In elke oorlog zijn slachtoffers. Maar als je de mensen kent, is het nog erger. Er zijn al zoveel slachtoffers van de Japanners en nu weer van de inlanders.

God heeft er ons uitgeholpen. Wat dat inhoudt, beseffen we pas later. En we bidden, dat Hij mijn man uit Java ook weer bij ons mag brengen en redding zal geven voor al die duizenden."

ONS KONINKRIJK

IN EEN BEGINSTADIUM.

De plannen om Libertyschepen aan te kopen — waar Minister De Booy over sprak in de Tweede Kamer — zijn — volgens te Washington verkregen inlichtingen — nog in een beginstadium. Alle onderhandelingen moeten opgeschort worden tot over een wet voor de verkoop van schepen gestemd is; door het aannemen van deze wet komen 4500 voor de oorlogsinspanning gebouwde schepen vrij. Deze schepen hebben tussen de 10 en de 15 milliard dollar gekost.

De commissie die de wet moet voorbereiden heeft haar werkzaamheden beëindigd, maar nu zal het congres zich over het wetsontwerp moeten uitspreken. De Liberty-schepen zullen verkocht worden tegen 35% van de bouwwaarde; andere schepen tegen 3?% van de oorspronkelijke prijs behalve tankschepen, die voor 42% van de oorspronkelijke prijs worden verkocht. Daar Noordamerikanen de voorkeur genieten is het twijfelachtig dat Nederland spoedig schepen op deze wijze zal kunnen betrekken.

Alle transacties moeten vóór het einde van het volgend jaar gebeuren. Daarna gaan de overblijvende schepen naar de koopvaardij-reserve. In Nederlandse kringen te Washington is men het niet eens over de wenselijkheid om tot aankoop van Liberty-schepen over te gaan (Aneta).

NEDERLANDERS ZWERVEN DOOR DUITSLAND.

In Iserlohn trof ik een kapitein van de Nederlandse missie voor de repatriëring. Hij vertelde ons, dat nu vijf en zeventig procent (ruim een half millioen) van de gedwongen naar Duitsland gebrachte Nederlanders in eigen land terug is. Vijf en twintig procent van het totaal kan men als „verdacht" aanmerken. Hieronder bevinden zich S.S.-ers, vooraanstaande NS.B.-ers, profiteurs enz. Het merkwaardige is, dat de meeste van hen menen, dat zij weer rustig, zonder enig gevaar, naar Nederland kunnen terugkeren.

De Nederlandse missie laat hen in die waan. Ze worden in een trein gezet en in het eerste het beste Nederlandse grensstation in verzekerde bewaring gesteld. Onlangs meldde zich in München-Gladbach de vrouw van graaf De Marchant d'Ansembourg aan. Daarvoro kwam er een Nederlander, die beweerde gedwongen naar Duitsland te zijn getransporteerd. Toen men zijn koffer nakeek, vond men een compleet W.A.-uniform. Ja, zulke heren worden natuurlijk onder speciaal geleide naar Nederland teruggebracht. De meeste „verdachte" Nederlanders verraden zich wel op een gegeven ogenblik. Zelfs een van de meest geloofwaardige heren bleek na een grondig onderzoek nog een foto op zak te hebben, waarop hij als S.S.-man was afgebeeld.

Friezen in Lipstad.

De Friese boeren in Lipstad vormen een probleem op zichzelf. Hun getal bedraagt 300. Zij zouden liefst naar hun vaderland terugkeren, maar men kan hen niet beschouwen als gewone D. P.'s („displaced persons" — mensen, die door de Duitsers uit hun vaderland werden weggesleept). Welke oplossing moet hier worden gevonden? De mensen hadden sedert 1937 een eigen Nederlandse vereniging en Duitse invloeden hebben weinig vat op hen gehad. Merkwaardig is alleen, dat de meeste kinderen, naast het Duits, vloeiend Fries spreken. Van het Nederlands kunnen zij echter geen woord verstaan. Op de achtergrond de vraag: Heeft de regering op dit ogenblik voor deze mensen wel werk in eigen land?

In het Roergebied werkten gemiddeld, ook vroeger reeds, tien tot twintigduizend Nederlanders. Voor het grootste deel is hun repatriëring voltooid. Het werk van de Nederlanlse missie wordt aanmerkelijk vereenvoudigd door het feit, dat het leven in Duitsland thans geen pretje meer is. Velen melden zich aan voor de terugreis naar Nederland, alhoewel ook velen onder hen niets liever zouden doen dan hun avontuurlijk leventje in Duitsland voortzetten.

Gemengd getrouwd.

In Gronau, vlak bij de Nederlandse grens, ligt het verzamelkamp voor alle gemengd-getrouwden, d.w.z. voor Nederlanders, die met Duitse vrouwen zijn getrouwd. Aanvankelijk hebben hier de meest verschrikkelijke toestanden geheerst. Alle kampbewoners sliepen in tenten en alle hygiëne was zeer ver te zoeken. Door bemiddeling van de Nederlandse missie is daarin thans verandering gebracht. De kampbewoners vonden nu huisvesting bij particulieren en er is een regelmatige medische contrôle.

Men behoeft niet te vragen welke stemming in dit kamp heerst. Voordat deze Nederlanders trouwden met hun Duitse, Poolse, Tsjechische en zelfs Russische vrouwen, hadden zij nooit gehoord van een Koninklijk Besluit, dat aan deze huwelijken de rechtsgeldigheid onthoudt. Zelfs heden ten dage keren Nederlanders met buitenlandse vrouwen terug, die stom verbaasd zijn te horen, dat zij hun vrouw niet mee naar Nederland mogen nemen. En allen wachten nu op nieuwe besluiten van de Nederlandse regering, waardoor hun onhoudbare positie een hechte basis krijgt. Dagelijks vormen zich nog rijen voor het kampbureau: Vragen, inlichtingen, huwelijksproblemen.

Nederlandse goederen.

De Nederlandse missie werkt actief in Duitsland. Vele goederen konden weer naar Nederland worden teruggevoerd. Zojuist werd een opslagplaats met motoren van de Heeman ontdekt. Na de ontdekking volgt echter steeds weer de puzzle, hoe deze goederen naar Nederland te krijgen. Het transportvraagstuk is zeer moeilijk.

Enkele weken geleden werd een opslagplaats ontdekt met meubelen uit Arnhem. Onmiddellijk werd bericht hiervan doorgegeven aan de Nederlandse instanties. Na drie weken was er nog geen enkel levensteken uit Nederland vernomen, laat staan, dat er een vrachtwagen over de grens kwam om de spullen op te halen. Na vijf weken waren de Engelsen — die aanvankelijk alle mogelijke medewerking gaven — van mening, dat het zonde was om die meubelen daar ongebruikt te laten staan. Men kan de meubelen nu vinden, verdeeld over tientallen soldaten cantines in Duitsland. Straks mag men er naar zoeken, met de zekerheid, dat niet één vierde deel terecht komt.

Het is juist, dat wij onze goederen in Duitsland terugeisen, maar dat vraagt dan toch ook de nodige activiteit van de Nederlandse regering, om — zodra de goederen gevonden zijn — de mogelijkheid van vervoer naar Nederland te scheppen. In Brunswijk heb ik gegeten van een bord , waarop de naam van een Nederlands hotel geschreven stond. In Hannover liep ik enkele bestekken van een Arnhems hotel tegen het lijf. Maar in deze gevallen betreft het meestal slechts enkele stuks. De hoop, dat wij alle gestolen goederen uit Duitsland zullen terugkrijgen, kunnen wij wel laten varen......

NOG GEEN KAAS.

Aneta vernam, dat de Minister van Voedselvoorziening, S. Mansholt, met den Britsen Minister van Voedselvoorziening Sir Ben Smith voorlopige besprekingen gevoerd heeft, teneinde de normale handel tussen Engeland en Nederland te hervatten, welke vóór de oorlog in hoofdzaak bestond uit de uitwisseling van Britse fabrikaten tegen Nederlandse landbouwproducten. De besprekingen zullen gevolgd worden door formele onderhandelingen met den nieuwen commissaris voor buitenlandse landbouwaangelegenheden, den Heer A. H. Boerma, die aan het hoofd van de Nederlandse afvaardiging staat.

Hoewel nog niet alle oorlogsschade hersteld is, is Nederland bereid zich opofferingen te getroosten door voedsel te exporteren, teneinde aan de benodigde deviezen te komen, waarmede de nodige machines gekocht kunnen worden, die dringend noodzakelijk zijn voor de heropbouw van landbouw en industrie.

Aangenomen wordt dat Nederland zich voorbereidt op de uitvoer van groente, fruit, visconserven, heesters en bloemen, doch niet op kaas, daar deze nog steeds in onvoldoende mate beschikbaar is voor eigen gebruik (Aneta).

NAAR DE DUIKOOT-SLACHTBANK.

Zoals bekend worden reeds enige tijd Duitse duikboten in de Atlantische Oceaan, ten Noordwesten van Ierland, tot zinken gebracht. Tot dusver geschiedde dit door Britse torpedojagers, doch naar de „Times" meldt, heeft de R.A.F. beslag weten te leggen op 36 U-boten van het totaal van 110, dat zich in Britse handen bevond. De 36 prooien van de R.A.F. zijn bestemd om gebruik te worden als doelen voor luchtaanvallen, waarbij verschillende nieuwe wapens zullen worden beproefd.

We merken hierbij op, dat deze vernietiging in Frankrijk, dat dringend, maar vergeefs om Duits „klein materiaal" verzocht heeft, scherpe reacties heeft uitgelokt. In ons land, dat in de strijd in het Verre Oosten het grootste deel van zijn duikboten verloor, hoorden we dergelijke reacties niet, maar dat Nederland even dringend als Frankrijk behoefte heeft aan dit materiaal, dat doelloos vernietigd wordt is zeker.

MISSCHIEN NOOIT.

De Tweede Kamer heeft Vrijdag haar Voorzitter, Mr. J. R. H. van Schaik, gemachtigd de leden van de Tweede Kamer aan te duiden die deel zullen uitmaken van de parlementaire commissie, die naar Nederlands Indië zal gaan.

Van Schaik wees er op, dat de mogelijkheid bestaat dat de commissie nooit benoemd wordt, daar eerst de Eerste Kamer moet besluiten deel te nemen aan de vorming der commissie. De Voorzitter van de Eerste Kamer heeft den Heer Van Schaik reeds laten weten dat nog geen beslissing is genomen. De Heer Van Schaik had daarom aan de Tweede Kamer het recht gevraagd de commissieleden te benoemen, in geval de Eerste Kamer zou beslissen deel te nemen aan de vorming der commissie, terwijl de Tweede Kamer niet zetelt. De zitting wordt voor onbepaalde tijd verdaagd (Aneta).

WEER VERSCHENEN.

„Nederlandsche Katholieke Stemmen", het bekende moraal-tijdschrift in Nederland, is weer verschenen.

De politie (links) werpt traangas bommen op de posten (rechts) welke de CIO heeft geplaatst voor de fabriek van de United States Motors in Los Angeles, Calif., toen er geweld gebruikt werd, waarbij verschillende personen werden gewond.